

ST.NIC. GEDICHT IN 1992 voor Fokje

BEROEPSKEUZE

EN TOEN ZE VROEGEN WAT ZE LATER WILDE WORDEN

ZEI ZE "GRAAG INVALIDE" EN ZAG ZICH AL,
BENEN ONBEWEGELIJK IN BRUIN-GERUITE PLAID
DOOR TOEGEWIJDE MAN EN BLEKE ZONEN
VOORTGEDUWD, GEEN ZEGEL ZELF TE PLAKKEN,
GEEN BRIEF TE SCHRIJVEN, GEEN REIS TE MAKEN.

DAN ZOU ZE EINDELIJK ECHT VRIJ ZIJN
ZO TREURIG KIJKEN ALS ZE WOU, IN WINKELS
VOOR HAAR BEURT GAAN, BIJ OPTOCHTEN
VOORAAN STAAN, GEEN MOOIE KLEREN AAN

EN ELKE AVOND ZACHTJES SNIKKEND

ZOU ZE ZEGGEN HEUS NIET OM MIJ

MAAR OOM DIE LAST VOOR JOU.

EN BEIDE ZONEN ZOULDEN ALTIJD

BIJ HAAR BLIJVEN, HUN LEVEN

AAN HAAR WIJDEN EN NOOIT

ZOU HAAR IETS OVERKOMEN,

NOOIT, NOOIT ZOU ZE SLUITEN.

MAAR NEE, FOKJE GING AAN DE SLAG,

ZWEMMEN DEEDE ZE, OM DE DAG.

ZO, ZO VERSCHEEN ZE TELKENS WEER

IN OEGSTGEEST, ZWEMBAD POELMEER.

NA TWEE MAANDEN VERBETEN VECHTEN

KAN ZE NU EEN KEER EEN KILOMETER SLECHTEN.

TER VERFRAAIING VAN DIT GEHEEL,

LAAT JE DEZE ZWEMSTER MAAR BETER NIET HEEL